

Andrzej Sapkowski
RAGANIUS
FANTASTINIAI ROMANAI

**ANDRZEJ SAPKOWSKI -
NEABEJOTINAS
EUROPOS FANTASTIKOS LYDERIS!!**

Visą raganius Geralto epopėją sudaro
šios knygos:

1. RAGANIUS

(PASKUTINIS NORAS ir LIKIMO KALAVIJAS)

2. ELFŲ KRAUJAS

3. PANIEKOS METAS

4. KRIKŠTAS UGNIMI

5. KREGŽDĖS BOKŠTAS

6. EŽERO VALDOVĖ

Raganius Geraltas yra puikiai įvaldęs kirstynių kardu ir magijos meną. Stebuklingoje magijos šalyje jis sutinka daugybę mitinių būtybių. Kai kurias strygas, zeuglus, džinus ir panašias šlykštynes raganius negailestingai naikina, tačiau, saugodamas savo pasaulio moralinę bei biologinę pusiausvyrą, padeda išlikti drakonams, dopleriams, žemuliams. Nuolat pakliūdamas į painių intrigų bei stulbinančių aistrų voratinklį, Geraltas yra ir stebėtojas, ir didvyris, ir kaltinamasis, ir teisėjas, ir auka, ir budelis...

Iš lenkų kalbos vertė VIDAS MORKŪNAS
RASA LIAUGAUDAITĖ
EVALDAS LIUTKEVIČIUS

Andrzej Sapkowski

OSTATNIE ZYCZENIE

MIECZ PRZEZNACZENIA

Warszawa, SUPERNOWA, 1992

Copyright © 1992, 1993 by Andrzej Sapkowski

Cover art copyright © 2001 by Stephen Youl

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas"

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Turiny's

PASKUTINIS NORAS

LIKIMO KALAVIJAS

PASKUTINIS NORAS

PROTO BALSAS 1

Ji atėjo paryčiais.

Įslydo vidun be galo atsargiai, tyliai, žengė be garselio, it vaidulas, it šmėkla plaukė per kambarį, tik protarpiais sušiugždėdavo japončą¹. Bet kaip tik tas menkutis, vos girdimas šlamesys ir pažadino raganių, o gal tik išplėšė iš pusiaumigos, kurioje jis sūpavosi, tarytum pakibęs ramios jūros gelmėje tarp dugno ir paviršiaus, apsuptas vos vos siūruojančių vandenžolių sruogelių.

Jis nesujudėjo, net nevirptelėjo. Mergina prislydo, nusimetė japončą, lėtai, dvejojama, sulenktu keliu atsirėmė į lovos kraštą. Jis stebėjo ją pro nuleistas blakstienas, vis dar neišsiduodamas, kad nemiega. Mergina atsargiai įsiropštė į guolį, apžergė jį ir apglėbė šlaunimis. Pasirėmusi ištiestomis rankomis, švelniai palietė jo veidą plaukais - šie dvelkė ramūnėmis. Ryžtingai ir tarsi nekantraudama ji pasilenkė, speneliu prisilietė jo voko, skruosto,

---

¹ Berankoviai kailiniai.

lūpų. Jis nusišypsojo ir labai lėtai, atsargiai, švelniai suėmė ją už rankų. Ji atsitiesė ir išsilaisvino - spindulinga, švytinti, kone akinanti priešaušrio miglėlėje. Jis sujudėjo, bet ji, ryžtingai prispaudusi abi rankas, jį sulaukė, lengvais, bet atkakliais šlaunų judesiais tarsi pareikalavo atsiliepti.

Atsiliepė. Dabar ji jau nebeatstūmė jo rankų, atkrugino galvą, krestelėjo plaukus. Jos oda buvo vėsi ir nuostabiai glotni. Akys, į kurias jis įsižiūrėjo veidui priartėjus, buvo didelės ir tamsios tartum undinės.

Siūbuoklis nuskendo ramunių jūroje, kuri neramiai sujudo ir suošė.

RAGANIUS

I

Vėliau kalbėta, kad tas žmogus atėjo iš šiaurės, nuo Virvininkų vartų. Žingsniavo pėsčias, apkrautą arklį vedėsi už apynasrio. Vėlyvą popietę virvių sukėjų ir balnių kromeliai jau buvo uždaryti, gatvelė ištuštėjusi. Buvo šilta, o tas žmogus vilkėjo juodą apsiaustą. Nori nenori atkreipsi dėmesį.

Jis sustojo priešais smuklę “Senasis Pragaras”, kiek pastovėjo, pasiklausė klegančių balsų. Smuklė, kaip įprasta tokiu metu, buvo sausakimša.

Nepažįstamasis į “Senąjį Pragarą” neužėjo. Nusivedė arklį toliau. Už kelių žingsnių buvo kita, mažesnė, smuklė - “Po Lapinu”. Ji buvo pustuštė. Prasta šlovė lydėjo šią smuklę.

Smuklininkas ištraukė galvą iš raugintų agurkų statinės ir nudelbė atėjūną žvilgsniu. Svetimšalis, vis dar su apsiaustu, nejudėdamas stypsojo prie pertvaros, tylėjo.

- Ko?

- Alaus, - atsakė nepažįstamasis. Balsas buvo nemalonus.

Smuklininkas nusišluostė rankas į drobelės prikyštę ir prileido molinį bokalą. Šis buvo įskilęs.

Nepažįstamasis, nors dar nesenas, buvo beveik visiškai pražilęs. Po apsiaustu vilkėjo nutrintą odinę palaidinę, suvarstomu kaklu ir rankovėmis. Kai nusimetė apsiaustą, paaiškėjo, kad už nugaros prie diržo jam kabo kalavijas. Nieko čia keisto, Vizime mažne kiekvienas turėjo ginklą, bet niekas nesinešiojo kalavijo už nugaros, lyg kokio lanko ar strėlinės.

Nepažįstamasis nesėdo prie stalo, tarp negausių lankytojų, liko stovėti ties pertvara ir veriamai dėbsojo į smuklininką. Sriūbtelejo iš bokalo.

- Kambario nakvynei ieškau.

- Nėr, - burbtelejo smuklininkas, įsmeigęs akis į svečio batus, sudulkėjusius ir purvinus. - "Senajame Pragare" klauskite.

- Čia norėčiau.

- Nėr, - smuklininkas pagaliau atpažino nepažįstamojo akcentą. Rivas.

- Užmokėsiu, - tyliai, lyg neužtikrintai, ištarė svetimšalis.

Štai čia ir prasidėjo ta nemaloni istorija. Raupsuotas ilgšis, kuris rūškanu žvilgsniu įsi-

stebeilijo į svetimšalį, vos šiam pasirodžius, atsistojo ir atžirgliojo prie pertvaros. Du jo draugužiai atsekė iš paskos ir sustojo per kokius du žingsnius už nugaros.

- Nėr vietos, liurbi, Rivijos valkata, - sukranė raupsuotasis, mažne užsirioglandamas ant nepažįstamojo. - Nereik čia, Vizime, mums tokių kaip tu. Čia padorus miestas!

Nepažįstamasis atstūmė bokalą. Pažiūrėjo į smuklininką, bet tas jo žvilgsnio vengė. Nei jam rūpėjo rivą ginti, nei ką. Kas gali tuos rivus mėgti?

- Visi rivai - niekdariai, - toliau marmėjo raupsuotasis, trenkiantis alumi, česnakais ir pykčiu. - Girdi, ką sakau, varnalėša?

- Negirdi. Mėšlo į ausis prisikimšęs, - atsiliepė vienas iš tų dviejų už nugaros, o kitas prapliupo kvatoti.

- Užsimokėk ir nešdinkis! - sukriokė raupsaveidis.

Nepažįstamasis tik dabar į jį pažvelgė.

- Alų išgersiu.

- Padėsim tau, - sušnypštė ilgšis. Išmušė rivui bokalą, tuo pat metu viena ranka griebdamas už peties, o kita įsikibdamas į diržą, įstrižai juosiantį svetimšalio krūtinę. Vienas iš

anų dviejų užsimojo žiebti. Nepažįstamasis staigiai apsisuko, ir raupsuotasis susverdėjo. Sušvilpė iš makštų traukiamas kalavijas, blykstelėjo žibintų šviesoje. Kilo sąmyšis. Riksmas. Kažkuris iš svečių paknopstom puolė prie durų. Triukšmingai nugriuvo krėslas, sučerškėjo į grindis moliniai indai. Smuklininkas - jo lūpos tirtėjo - spoksojo į bjauriai sudarkytą raupsuotojo veidą, ilgšis, pirštais įsikibęs pertvaros briaunos, pamažu smuko, lėtai dingo iš akių, tarytum skęsdamas. Aniedu tysojo ant grindų. Vienas nejudėjo, kitas raitėsi ir trūkčiojo sparčiai plintančiame tamsiame klane. Ore virpėjo laibas, isteriškas moters klyksmas, grėžte grėžiantis ausis. Smuklininką ėmė tąsyti, jis įkvėpė oro ir apsisvėmė.

Nepažįstamasis atsitraukė prie sienos. Gunktelėjęs, susitelkęs, budrus. Kalaviją laikė abiem rankomis ir jo smaigaliu vedžiojo ore. Niekas nė nekrustelėjo. Siaubas it šaltas purvas padengė veidus, sukaustė sąnarius, užkimšo gerkles.

Į smuklę trinksėdami ir bildėdami sugriuvo sargybiniai, trise. Matyt, trynėsi kur nors netoliese. Turėjo nusičiuopę diržais apvyniotas lazdas, bet kai išvydo lavonus, susyk griebėsi kardų. Rivas nugara atsirėmė į sieną, kairiąja

ranka iš už aulo išsitraukė durklą.

- Šitą mesk! - drebančiu balsu riktelėjo vienas sargybinių. - Mesk, galvažudy! Eisi su mumis!

Kitas paspyrė krėslą, trukdantį priėti prie rivo iš šono.

- Menke, lėk žmonių šaukti! - paragino jis trečiąjį, kuris mindžikavo arčiau durų.

- Nereikia, - atsiliepė nepažįstamasis, nuleisdamas kardą. - Pats eisiu.

- Eisi eisi, kalės išpera, bet tik supančiotas! - užbliovė anas drebančiu balsu. - Mesk kardą, o tai perskelsiu makaulę!

Rivas išsitiesė. Pasibruko geležtę po kairiaja pažastimi, o dešinę ranką kilstelėjo ir, ištiesęs į sargybinius, staigiai nubrėžė ore kažkokį sudėtingą ženklą. Blykstelėjo dygliai, kurių gausiai buvo prisagstyta ant ilgų, net iki alkūnių, odinės palaidinės rankogalių.

Sargybiniai, dangstydamiesi veidus dilbiais, akimoju atsitraukė. Kažkuris iš svečių pašoko, kitas puolė prie durų. Moteris vėl sukliko, šurpiai, veriamai.

- Pats eisiu, - pakartojo nepažįstamasis skambiu metaliniu balsu. - O jūs, visi trys, kulniuosite priekyje. Palydėsite mane pas miesto

valdytoją. Kelio nežinau.

- Žinoma, pone, - sulemeno sargybinis nuleidęs galvą. Nedrąsiai dairydamasis patraukė prie durų. Kiti du atatupsti nuklupinėjo jam iš paskos. Nepažįstamasis, įsibrukęs kalaviją į makštis, o durklą - už aulo, išėjo paskui juos. Jam žengiant pro svečius, šie suskato dangstyti veidus palaidinių skvernais.

//

Veleradas, Vizimo valdytojas, susimąstęs pasigremžė smakrą. Nebuvo jis nei prietaringas, nei bailys, bet nedžiugino jo proga likti akis į akį su baltagalviu. Pagaliau ryžosi.

- Išeikite, - paliepė sargybiniams. - O tu sėsk. Ne, ne čia. Anava ten, toliau, prašyčiau.

Nepažįstamasis atsisėdo. Nebeturėjo nei kardo, nei juodojo apsiausto.

- Klausau, - ištarė Veleradas, žaisdamas ant stalo gulinčiu sunkiu vėzdu. - Aš Veleradas, Vizimo miesto valdytojas. Ką nori man pasakyti, maloningasis galvažudy, prieš tūpdamas į požemius? Trys nužudyti, pasikėsinimas užkerėti, neblogai, visai neblogai. Už tokius darbelius čia, Vizime, ant kuolo sodiname. Bet aš teisingas, pirmiau išklausysiu tave. Kalbėk.

Rivas atsise gė palaidinę ir išsitraukė baltos ožio odos ritinėlj.

- Kabinatė kryžkelėse, smuklėse, - tyliai pasakė. - Ar čia parašyta teisybė?

- A, - numykė Veleradas, žvelgdamas į odoje išdegintas runas. - Tai mat kokie reikalai. Kaip aš iš karto nesusiprotėjau. Tataigi kad teisybė, kuo teisingiausia. Šit ir parašas: Foltestas, karalius, Temerijos, Pontaro ir Mahakamo valdovas. Vadinasi, teisybė. Bet skelbimas skelbimu, o įstatymas yra įstatymas. Čia, Vizime, aš žiūriu įstatymo ir tvarkos! Žmonių žudyti neleisiu! Supratai?

Rivas linktelėjimu parodė supratęs. Veleradas piktai sušnirpštė.

- Raganiaus ženklą turi?

Nepažįstamasis vėl įbruko ranką užantin ir išėmė apskritą medalioną ant sidabro grandinėlės. Ant medaliono buvo pavaizduota vilko galva iššieptomis iltimis.

- Ar kokį vardą turi? Gali sakyti bet kokį, ne iš smalsumo klausiu, o tik kad būtų lengviau šnekėtis.

- Esu Geraltas.

- Tegul bus Geraltas....